

[Finansministeren.]

til Statens store Skattebehov og store Behov for likvide Midler er det af ikke ringe Værdi.

Det ærede Medlem fandt, at Bestemmelsen i § 4 ikke var helt klar. Det er jo saadan, at hele Lovforslaget angiver, hvilken samlet Skatteudskrivning paa Indkomst og Formue der skal finde Sted for Skatteaaret 1940—41. For Selskabernes Vedkommende — det er jo dem, det ærede Medlem siger til — skal der dels udskrives en ordinær Skat med Forhøjelse af 20 pCt., dels en overordentlig Skat, og § 4 er formet saaledes, at det fastslaas, at der baade skal udskrives en ordinær Skat og en ekstraordinær Skat.

Med Hensyn til Formueskatten gjorde det ærede Medlem opmærksom paa, at den Bestemmelse, der er indføjet i det oprindelige Lovforslag og opretholdt, og som gaar ud paa, at beregnede Skattebeløb paa under 2 Kr. ikke skal opkræves, efter hans Mening var overflødig. Det er rigtigt, at for den almindelige Formueskat, den Formueskat, der vedrører Personer her i Landet, vil der ikke blive Brug for denne Bestemmelse, men det er i hvert Fald tvivlsomt, om Bestemmelsen ikke har Betydning, for saa vidt angaar de ganske vist faa skattepligtige i Udlandet, som skal svare Formueskat. Jeg mener derfor, at man under alle Omstændigheder bør lade Bestemmelsen blive staaende, den gør jo ingen Fortræd. Den Omstændighed, at den ikke finder nogen Anvendelse paa de formueskattepligtige her i Landet, gør det ikke nødvendigt at lade Bestemmelsen udgaa, og der er, som sagt, Mulighed for, at den har Betydning med Hensyn til de i Udlandet hjemmehørende skattepligtige.

Det ærede Medlem spurgte, hvorfor man ikke, ligesom Tilfældet er for de personlige Skatters Vedkommende, har udeladt Bestemmelsen om, at Skatterne ikke kan fradrages ved Indkomstens Opgørelse for Selskabers Vedkommende. Naar dette ikke er sket, er det ikke blot af den Grund, at det vilde kræve en Omlægning af Skalaen. For de personlige Skatters Vedkommende er det jo saadan, at denne Adgang til at fradrage betalt Skat har ført til, at der er sket en Omlægning af Skalaen, hvorved den Progression, som skal til, for at Fradragsbestemmelsen kan opretholdes, er tilvejebragt. Den Progression, der nu foreslaas, er en anden end den oprindeligt foreslaaede. Man vilde altsaa, hvis man vilde have opretholdt Adgangen til Skattefradrag ogsaa for Selskabers Vedkommende, have været nødt til at forandre Progressionen. Men dertil kommer den Om-

stændighed, som efter min Mening gør det uheldigt at etablere hele denne Fradragsordning, at det giver en Ujævnhed i Skatteindtægterne for Staten og en Usikkerhed for Skatteydere med skiftende Indtægter med Hensyn til Mulighed for overhovedet at faa placeret et Skattefradrag i et kommende Aar. Disse Forhold gør sig saa langt stærkere gældende for Aktieselskabers Vedkommende, for store Erhvervsvirksomheders Vedkommende, end de gør sig gældende for det store, store Flertal af personlige Skatteydere. Den rent saglige Begrundelse for ikke at anvende en saadan Fradragsordning er altsaa væsentlig stærkere for Selskabers Vedkommende, end den er for Personers Vedkommende.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Lange. Det ærede Medlem pegede paa, at hans Parti ikke havde noget Ansvar for Regeringens økonomiske Politik, og mente, at denne økonomiske Politik havde en væsentlig Andel i, at vi nu var saa højt oppe med Skatteudskrivningen. Jeg skal ikke gaa ind i en Diskussion om den Tid, der ligger forud for Krigen, men jeg vil dog bemærke, at efter alle Solemærker at dømme var vort økonomiske Liv inden Krigen inde i en udpræget Opgangsperiode med en stærkere Beskæftigelse, end vi i mange Aar havde haft, i det hele inde i en Udvikling, som lovede godt for den kommende Tid. Det er min Opfattelse, at naar vi var inde i denne Tilstand, har Regeringens økonomiske Politik i høj Grad været medvirkende dertil.

Her drejer det sig om at skaffe Dækning for store ekstraordinære Udgifter, som de nuværende Forhold har foraarsaget. Denne ekstra Skatteudskrivning er i hvert Fald ikke et Udslag af Regeringens økonomiske Politik, men er fremkaldt af de store Militærudgifter, som vi for Tiden har; de drejer sig om et Beløb af 110 Mill. Kr. for det kommende Aar, næsten lige saa meget som hele det ekstraordinære Skattebeløb, der her er Tale om at udskrive i Indkomst- og Formueskat.

Det er en glædelig Ting, at de fire store Partier i denne Situation har kunnet enes om denne, det erkender jeg, meget betydelige Skatteudskrivning, om de meget store Krav, der her stilles til Befolkningen. Naar det er Tilfældet, synes jeg ærlig talt ogsaa, at man fra det konservative Partis Side skulde tage Situationen med Anstand og ikke paa den ene eller den anden Maade beklage sig over den Beskatning, der her er Tale om. Navnlig finder jeg det ganske uanstændigt, naar man, som jeg har set det i et stort